

Maksudum

– MESUT ÇİFTÇİ · 14 Nisan 2026

Tozlu yollarında eskittiğim ömrümle geldim kapına,
Çıplak ayaklarım keskin taşlarında nasır tuttu yolların.
Ne mal mülk biriktirdim ne gümüş ne altın ne de para,
Hiç muradına da eremedim bu koskoca fani dünyanın.

Ne bir babanın serin gölgesinde gölgelendim ömrümce,
Ne bir annenin sıcak şefkatinde uyuyabildim gönlümce,
Bir başıma kalıverdim doğar doğmaz kalabalıklar içinde,
Ne diye geldim ben bu dünyaya diye sordum senelerce.

Mor sümbüllü bağımda yok, kuzuları meleşir dağım da,
Kupkuru ekmekten gayrısı; balım, pekmezim, yağım da,
Türlü esvaplarım; ipeklilerim, kumaşlarım, abam da,
Memleketim de yok; köyüm, kasabam, kentim, sılam da.

Doğarken alnıma dokunmuş yoksulluğun nasırlı eli,
Tüm ömrümü talan etmiş kimsesizliğin nazlı yeli,
Denizli, ovalı, dağlı koca dünyaya geldiğimden beri,
Her günüm diğerini aratır; ben seçmedim ki bu kaderi.

Œir ettim ömür diye çektiđim ileyi bende dize dize,
UlaŒamam bir türlü masmavi, gneŒli, açık bir denize,
Tertemiz bir akarsuydum bataklık oldum hepinize,
Ne balık yaŒayabilir artık ne ben varabilirim menzile.

İŒte kan revan içinde bedenim, iŒte paramparça ruhum,
Azat et beni bu dünya kafesinden ölüm; yoktur gruhum.
Dođdum ve yaŒadım en onulmazı sana gelmekti maksudum,
Son ver bu mazlumun mahpusluđuna sende son umudum.